

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 82/17)

9 Φεβρουαρίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΑΡΧΗ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσείουσα,

v.

ΑΡΧΗΣ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσίβλητης.

---

*Π. Πολυβίου και Μ. Αντωνίου (κα), για Χρυσ αφίνης & Πολυβίου
Δ.Ε.Π.Ε., για την Εφεσείουσα.*

*Φ. Χριστοφίδης, για Άντης Τριανταφυλλίδης & Υιοί Δ.Ε.Π.Ε., για την
Εφεσίβλητη.*

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί
από την **ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.**

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.: Η Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου είναι οργανισμός δημοσίου δικαίου, η οποία παρέχει μεταξύ άλλων, προγράμματα αθλητικών γεγονότων, μέσω της πλατφόρμας της συνδρομητικής τηλεόρασης CYTAVision. Τη 19.09.2012 η CYTAVision μετέδωσε ζωντανά τον ποδοσφαιρικό αγώνα, ΑΕΚ και Απόλλωνα μεταξύ των ωρών 19:00 – 21:00. Κατά τη ζωντανή μετάδοση του αγώνα, ακούστηκαν βωμολοχίες. Η Αρχή Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου εξέτασε, κατόπιν παραπόνου, πιθανή παράβαση του **Κανονισμού 21(4) των περί Ραδιοφωνικών και Τηλεοπτικών Σταθμών Κανονισμών του 2000, Κ.Δ.Π. 10/2000** και αποφάσισε, κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 6.03.2013, ότι υπήρξε παράβαση του εν λόγω Κανονισμού. Τη 10.04.2013 επέβαλε στην Εφεσείουσα την κύρωση της «Προειδοποίησης».

Η πιο πάνω απόφαση προσβλήθηκε με την Προσφυγή 5664/2013. Το πρωτόδικο δικαστήριο (στο εξής Δικαστήριο) έκρινε ότι η απόφαση της Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου ήταν καθ' όλα νόμιμη, η Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου είχε τη ευκαιρία να λάβει μέτρα για να εμποδίσει τη μετάδοση ύβρεων, αδράνησε όμως να το πράξει, κατά

παράβαση των προνοιών του πιο πάνω Κανονισμού. Πέραν τούτου, δεν έδωσε οποιαδήποτε εξήγηση γιατί δεν χρησιμοποίησε «το χειλόφωνο» για να ελαχιστοποιήσει την ένταση του ήχου, από τους εξωτερικούς χώρους, κατά τη ζωντανή μετάδοση του αγώνα.

Με την υπό κρίση έφεση αμφισβητείται η ορθότητα της πιο πάνω απόφασης. Τόσο η προσφυγή όσο και η έφεση εδράζονται στον **Κανονισμό 21(4) της Κ.Δ.Π. 10/2000** (στο εξής **Κανονισμός 21(4)**). Παραθέτουμε αυτούσιο το σχετικό Κανονισμό, για σκοπούς εύκολης αναφοράς:

«(4) Οι σταθμοί λαμβάνουν μέτρα για τήρηση των γενικά παραδεκτών κανόνων της ευπρέπειας και της καλαισθησίας στη γλώσσα και στη συμπεριφορά, λαμβάνοντας υπόψη το είδος και το πλαίσιο της εκάστοτε εκπομπής. Ιδιαίτερη μέριμνα επιβάλλεται στα προγράμματα που μεταδίδονται σε χρόνο κατά τον οποίο ενδεχομένως παρακολουθούν ανήλικοι.»

Με τον πρώτο λόγο έφεσης προβάλλεται η θέση ότι το Δικαστήριο ερμήνευσε λανθασμένα τον **Κανονισμό 21(4)**, αφού δεν έλαβε υπόψη, κατά την εφαρμογή του, το είδος και το πλαίσιο της εκπομπής, ότι επρόκειτο για ζωντανή εκπομπή και ήταν αδύνατο να αποτραπεί η μετάδοση του «υβρεολογίου». Λανθασμένη ήταν και η κρίση του, λόγος έφεσης 2, ότι η δήλωση της εφεσείουσας, ότι δεν έλαβε οποιοδήποτε μέτρο, συνιστούσε παραδοχή σε μη συμμόρφωση

με τις πρόνοιες του **Κανονισμού 21(4)**. Οι λόγοι έφεσης 3 και 4 εστιάζονται στο «χειλόφωνο». Συγκεκριμένα, δεν της δόθηκε η ευκαιρία να παρουσιάσει τις θέσεις της, ενώπιον της εφεσίβλητης, σε σχέση με το πιο πάνω όργανο, κατά πόσο η χρήση του «προσφέρετο» για την αποτροπή μετάδοσης των ύβρεων. Η κρίση του Δικαστηρίου για τις ιδιότητες του χειλόφωνου, ήτοι ότι αυτό μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για αποκλεισμό της μετάδοσης των ύβρεων, ήταν λανθασμένη. Ο λόγος έφεσης 5 εδράζεται στη κατ' ισχυρισμό παραβίαση του δικαιώματος της εφεσείουσας να ακουσθεί, στη παράλειψη διενέργειας έρευνας και αιτιολόγησης της απόφασης.

Τα θέματα που εγείρονται με τους πέντε λόγους έφεσης είναι κατ' ουσία συνυφασμένα μεταξύ τους, δεδομένου ότι συναρτώνται με το θέμα του δικαιώματος της εφεσείουσας να ακουσθεί και να προβάλει την υπεράσπιση της. Ως εκ τούτου κρίνουμε σκόπιμο να τα εξετάσουμε σωρευτικά. Προτού όμως προχωρήσουμε στην εξέταση των λόγων έφεσης, κρίνουμε ορθό όπως παραθέσουμε τα αναντίλεκτα γεγονότα της υπόθεσης, ως αυτά προκύπτουν από την Αίτηση και την Ένσταση που καταχωρήθηκαν στα πλαίσια της προσφυγής και από το διοικητικό φάκελο της υπόθεσης.

Τη 18.09.2012, ως έχουμε ήδη αναφέρει, έγινε καταγγελία εναντίον της CYTAVision, ότι κατά τη ζωντανή μετάδοση του ποδοσφαιρικού αγώνα ΑΕΚ – Απόλλωνα ακούσθηκαν βωμολοχίες. Η εφεσίβλητη ανέθεσε τη διερεύνηση της υπόθεσης σε λειτουργό της υπηρεσίας της. Η λειτουργός ετοίμασε έκθεση, στην οποία κατέγραψε ότι στο συγκεκριμένο αγώνα ακούσθηκαν βωμολοχίες οι οποίες προκάλεσαν το δημόσιο αίσθημα. Η εφεσίβλητη απέστειλε επιστολή προς το γενικό διευθυντή της CYTAVision, ημερομηνίας 11.02.2013, με την οποία τον πληροφόρησε ότι εξεταζόταν εναντίον του οργανισμού το πιο πάνω παράπονο και τον καλούσε να υποβάλει γραπτώς τις θέσεις του σε σχέση με το συμβάν. Ο γενικός διευθυντής, με επιστολή του ημερομηνίας 18.02.2013, πληροφόρησε την εφεσίβλητη ότι η καταγγελία αφορούσε ζωντανή μετάδοση αγώνα και δεν ήταν εφικτό να ληφθούν οποιαδήποτε μέτρα για εφαρμογή των προνοιών του **Κανονισμού 21(4)**. Παραθέτουμε τη σχετική αναφορά αυτούσια:

«Όπως είναι γνωστό κατά τη ζωντανή μετάδοση αγώνα δεν είναι δυνατό να διακόπτεται η ροή του προγράμματος για να διαγράφονται/αποκλείονται, συνομιλίες ή συνθήματα οπαδών των ομάδων που αγωνίζονται.

Η απευθείας ζωντανή μετάδοση αγώνα δεν εμπεριέχει το στοιχείο του προγραμματισμού συστατικό στοιχείο μιας εκπομπής, ώστε να είναι εφικτό να λαμβάνονται μέτρα για την εφαρμογή του Κανονισμού 21(4).

Ο Κανονισμός 21(4) προβλέπει ότι οι σταθμοί λαμβάνουν μέτρα για την τήρηση των παραδεκτών κανόνων της ευπρέπειας και της καλαισθησίας στη γλώσσα και συμπεριφορά, λαμβάνοντας υπόψη το είδος και το πλαίσιο της εκάστοτε εκπομπής. Ο Κανονισμός αυτός εφαρμόζεται σε εκπομπές όπου μπορούν να ληφθούν μέτρα τήρησης των κανόνων αυτών. Οι αθλητικοί αγώνες που μεταδίδονται ζωντανά από το γήπεδο δεν μπορούν να ενταχθούν στις εκπομπές αυτές.»

Την 6.03.2013 η εφεσίβλητη εξέδωσε την απόφασή της. Αποφάνθηκε ότι ο ισχυρισμός της εφεσείουσας περί αδυναμίας λήψης μέτρων, ήταν ανυπόστατος καθότι, «... το σύστημα καθυστέρησης μεταφοράς ήχου (*delay unit*) επιτρέπει στον οργανισμό να διακόπτει άμεσα οποιαδήποτε σχόλια είναι ακατάλληλα για μετάδοση από τους τηλεοπτικούς δέκτες». Στην απόφαση τονίζεται επίσης ότι η εφεσείουσα είχε «... την απόλυτη ευθύνη, για το περιεχόμενο των προγραμμάτων που μετέδιδε». Παρενθετικά επισημαίνουμε ότι στο διοικητικό φάκελο δεν περιλαμβάνεται οποιοδήποτε στοιχείο για το *delay unit*.

Η εφεσίβλητη κοινοποίησε την πιο πάνω απόφαση της στην εφεσείουσα και την κάλεσε, με επιστολή, ημερομηνίας 20.03.2013, εάν επιθυμούσε, «να τοποθετηθεί», πριν την επιβολή κυρώσεων. Η εφεσείουσα με επιστολή της, ημερομηνίας 4.04.2013, επανέλαβε τη θέση που είχε εκφράσει και προηγουμένως, ότι κατά τη ζωντανή

μετάδοση αγώνα δεν ήταν δυνατό να διακόπτεται η ροή του προγράμματος για να διαγράφονται/αποκλείονται συνθήματα οπαδών. Πρόσθεσε δε ότι ο τεχνικός εξοπλισμός στον οποίο είχε γίνει αναφορά στην απόφαση, ήτοι το «*delay unit*», δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε ζωντανές μεταδόσεις. Με βάση την ενημέρωση που έτυχε, το συγκεκριμένο μηχάνημα δεν είχε χρησιμοποιηθεί για επίτευξη του συγκεκριμένου σκοπού, από άλλους παροχείς στην Κύπρο και ή στην Ευρώπη.

Τη 10.04.2013 η εφεσίβλητη επέβαλε στην εφεσείουσα την κύρωση της «*Προειδοποίησης*». Στην απόφαση της επανέλαβε τη θέση ότι η τελευταία θα μπορούσε να λάβει μέτρα για να αποκλείσει τη μετάδοση των ύβρεων και έκανε για πρώτη φορά αναφορά στη χρήση «χειλοφώνου». Παραθέτουμε τη σχετική αναφορά αυτούσια :

«Η Αρχή σημειώνει ότι σήμερα υπάρχει η δυνατότητα ελέγχου του τι μεταδίδεται από τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς. Ο συγκεκριμένος τεχνικός εξοπλισμός προσφέρει στον εκφωνητή τη δυνατότητα να ελέγχει τον ήχο που μεταδίδεται από εξωτερικό χώρο, με τη χρήση ειδικού χειλοφώνου, το οποίο του επιτρέπει να χαμηλώνει την ένταση του ήχου που μεταδίδεται από εξωτερικούς χώρους. Η Αρχή επιθυμεί να αναφέρει ότι εκ παραδρομής στην Απόφασή της Αρ. 8/2013(78-1) και ημερομ. 6/3/2013 καταγράφηκε ότι ο εν λόγω τεχνικός εξοπλισμός είναι το *delay unit* (σύστημα καθυστέρησης μεταφοράς ήχου).»

Στο σημείο αυτό κρίνουμε σκόπιμο να επισημάνουμε ότι ο δικαστικός έλεγχος, σε τέτοιας φύσης υποθέσεις, έχει μόνο ακυρωτικό χαρακτήρα και περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης του πειθαρχικού οργάνου. Δεν ελέγχεται η υποκειμενική εκτίμηση των γεγονότων από το πειθαρχικό όργανο ούτε η αυστηρότητα της ποινής. Καθήκον του Δικαστηρίου είναι να εξετάσει κατά πόσο το πειθαρχικό όργανο ενήργησε έξω από τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας που ορίζει ο Νόμος ή που προκύπτουν από το Σύνταγμα και τις γενικές αρχές του διοικητικού δικαίου. (Βλέπετε σχετικά **Γεωργιάδης v. Ρ.Ι.Κ. (1987) 3 Α.Α.Δ. 2000, 2007, Αντέννα v. Αρχή Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2011) 3 Α.Α.Δ 124, Sigma Radio TV v. Αρχή Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2003) 4 Α.Α.Δ. 1, Μουρτζή v. Δημοκρατία (2009) 3 Α.Α.Δ. 622**).

Η υπό κρίση υπόθεση εδράζεται, ως προαναφέραμε, στους **περί Ραδιοφωνικών και Τηλεοπτικών Σταθμών Κανονισμούς του 2000, Κ.Δ.Π. 10/2000**. Οι Κανονισμοί προνοούν, μεταξύ άλλων, τη διαδικασία που ακολουθείται κατά την εξέταση παραπόνων και παραβάσεων, σχετικοί είναι οι Κανονισμοί 41 και 42, οι οποίοι προβλέπουν για τον ορισμό λειτουργού εξέτασης παραπόνου και ή

παράβασης. Ο λειτουργός είναι αρμόδιος να ακούσει μάρτυρες και να λάβει καταθέσεις. Μετά την ολοκλήρωση του διερευνητικού του έργου, υποβάλλει στην Αρχή αιτιολογημένο πόρισμα. Η Αρχή αποστέλλει τότε αντίγραφο της πιθανής παράβασης ή του παραπόνου στο σταθμό, εναντίον του οποίου γίνεται η καταγγελία και ο τελευταίος καλείται να υποβάλει τις παραστάσεις του, είτε προσωπικώς είτε εγγράφως. Η Αρχή έχει, μεταξύ άλλων, εξουσία να καλέσει μάρτυρες και να απαιτήσει την προσέλευσή τους. Κάθε απόφαση της Αρχής πρέπει να είναι αιτιολογημένη και να διαβιβάζεται γραπτώς στον σταθμό.

Με βάση τις πιο πάνω πρόνοιες προκύπτει ότι ο καθ' ου η αίτηση - διωκόμενος έχει δικαίωμα να ακουσθεί και να παρουσιάσει τις θέσεις του, προτού του επιβληθεί οποιαδήποτε κύρωση και ή πρόστιμο.

Το δικαίωμα ακρόασης του προσώπου που υπόκειται σε πειθαρχική δίωξη προστατεύεται και από τις αρχές της φυσικής δικαιοσύνης, οι οποίες επιβάλλουν όπως αυτό γνωρίζει τη κατηγορία που αντιμετωπίζει και έχει την ευκαιρία να παρουσιάσει την υπεράσπισή του. Κατά πόσο μια πειθαρχική διαδικασία πληροί τις

αρχές της φυσικής δικαιοσύνης εξαρτάται από τη φύση της διαδικασίας, τις εξουσίες της διοικητικής αρχής και γενικά από τα γεγονότα και τις συνθήκες της συγκεκριμένης υπόθεσης. Σχετική επί τούτου είναι η υπόθεση ***Re Pergamon Press Ltd (1970) 3 All E.R.***

535. Διαβάζουμε από την απόφαση του Sachs, L.J., στη σελίδα 542, τα πιο κάτω:

«... It is only too easy to frame a precise set of rules which may appear impeccable on paper and which may yet unduly hamper, lengthen and, indeed, perhaps ever frustrate (see per Lord Reid in *Wiseman v. Boreman*) the activities of those engaged in investigating or otherwise dealing with matters that fall within their proper sphere. In each case careful regard must be had to the scope of the proceedings, the source of its jurisdiction (statutory in the present case), the way in which it normally falls to be conducted and its objective».

Καθοδηγητικό είναι και το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Tucker, L.J., στη ***Russell v. Duke of Norfolk (1949) 1 All E.R. 109, 118:***

«... There are, in my view, no words which are of universal application to every kind of inquiry and every kind of domestic tribunal. The requirements of natural justice must depend on the circumstances of the case, the nature of the inquiry, the rules under which the Tribunal is acting, the subject matter that is being dealt with, and so forth».

Οι πιο πάνω αρχές υιοθετήθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο στην

υπόθεση **Republic (Public Service Commission) v. Lefkos Georghiades (1972) 3 C.L.R. 594**, παραθέτουμε αυτούσιες τις αναφορές:

p.620

«No doubt, the right of a hearing is equally fundamental to a just judicial decision that each party should have the opportunity of knowing the case against him and of stating his own case. Each party must have the chance to present his version of the facts and to make his submission on the relevant rule of law. It is too well known that the rules of court procedure both in England and in Cyprus are founded on these general principles of natural justice».

p. 634:

«...the requirements of natural justice must depend on the circumstances of each case, the nature of the inquiry, the rules under which the Tribunal is acting, the subject matter, and so forth.

Επισημαίνουμε ότι το διοικητικό όργανο δεν είναι δικαστήριο και ως εκ τούτου δεν αναμένεται από αυτό, κατά τη πειθαρχική διαδικασία, να τηρεί πιστά όλους τους κανόνες ποινικής δικονομίας και του δικαίου της απόδειξης. Πρέπει όμως να ενεργεί με καλή πίστη και με τρόπο αντικειμενικό και να διασφαλίζει το δικαίωμα του προσώπου που υπόκειται σε πειθαρχική δίωξη να υπερασπισθεί τον εαυτό του και να γνωρίζει σε ικανοποιητικό βαθμό, τη φύση της κατηγορίας που αντιμετωπίζει και τους λόγους επί των οποίων αυτή

εδράζεται. Το ζητούμενο είναι όπως η διαδικασία που θα ακολουθηθεί να είναι υπό τις περιστάσεις, σωστή και δίκαιη. Βλέπετε σχετικά **Δημοκρατία v. Μόζορας (1966) 3 A.A.Δ 356, 401 και 402, Παρacleουλου v. Republic of Cyprus (1982) 3 CLR 187 και Μυτίδου v. Σ.Υ.Τ.Α (1982) 3 A.A.Δ. 555, 583**. Παραθέτουμε αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση του Πική Δ. στην **Paracleουλου v. Republic of Cyprus** (ανωτέρω):

«The Right to be Heard:

The rules of natural justice, that is, the inalienable minimum rights of man to justice, require in any civilized system of law that an adequate opportunity be given to the person concerned to defend himself in proceedings that may result in his punishment. Sustaining this principle is synonymous to upholding justice itself.

.....

Consequently, authority requires that the provisions of Article 12.5 be applied to the extent compatible with disciplinary proceedings in the determination of disciplinary cases. In defining the defence rights of the person charged it is worth bearing in mind the observations of the Divisional Court in England in *Re Commission for Racial Equality*, [1980] 3 All E.R. 265, that there are degrees of a judicial hearing and that the holding of a hearing in the area of administrative Law does not necessarily imply adherence to every rule of the judicial system applicable to criminal cases. Not only authority but fundamental notions of justice also militate for adherence to the provisions of Art. 12.5 inasmuch as the commitment to fundamental conceptions of justice must be pervasive and lasting. »

Τα πιο πάνω δικαιώματα κατοχυρώνονται και από το **άρθρο 12.5 του Συντάγματος**, ως αναφέρεται και στην πιο πάνω απόφαση, από το **άρθρο 30 (3)(α) και (β) του Συντάγματος** και το **άρθρο 6.3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών** (η «Σύμβαση»).

Σύμφωνα με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην **Deweer v. Belgium, Series A 35, par. 46 (1980)**, επιβάλλεται η τήρηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει το **άρθρο 6(3)** της Σύμβασης, σε κάθε διαδικασία που είναι δυνατό να επηρεάσει ουσιωδώς το άτομο. Οι πιο πάνω αρχές υιοθετήθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο, αναφέρουμε ενδεικτικά τις αποφάσεις **Κυριακίδης κ.ά. v. Κυπριακής Δημοκρατίας (1997) 3 Α.Α.Δ. 485** και **Φιλίππου και Πειθαρχικού Συμβουλίου (2000) 1 Α.Α.Δ. 1839**.

Το πρώτο εκέγγυο της υπεράσπισης είναι η γνωστοποίηση της κατηγορίας στο διωκόμενο και παράλληλα, των γεγονότων, τα οποία την στοιχειοθετούν (βλ. **Φιλίππου και Πειθαρχικού Συμβουλίου** (ανωτέρω)). Όπως τονίσθηκε στη **Βασιλείου v. Δήμου Παραλιμνίου, Υπόθεση (1996) 4 Α.Α.Δ. 1393**:

«Αποτελεί, όπως και στην ποινική δίκη, προϋπόθεση για τη θεμελίωση του πειθαρχικού πταίσματος η γνωστοποίηση στον κατηγορούμενο των γεγονότων που το στοιχειοθετούν. Τα δικαιώματα του κατηγορουμένου τα οποία κατοχυρώνονται στο άρθρο 12(5), αποτελούν και δικαιώματα του κατηγορουμένου στην πειθαρχική δίκη όπως έχει επανειλημμένα αποφασιστεί και διακηρυχθεί από το Δικαστήριο. (Βλέπε **Haros v. Republic**, 4 RSCC 39, **Morsis v. Republic** 4 RSCC 133, **Menelaou v. Republic** (1980) 3 C.L.R. 467, **Petrou v. Republic** (1980) 3 C.L.R. 203, **Papacleovou v. Republic** (1982) 3 C.L.R. 187 και **Matsas v. Republic** (1988) 3(B) C.L.R. 1448)».

Στρεφόμενοι στα γεγονότα της υπό κρίση υπόθεσης, διαπιστώνουμε, εξάλλου αυτό είναι παραδεκτό από αμφότερα τα μέρη, ότι στην έκθεση της λειτουργού που ανέλαβε τη διερεύνηση της υπόθεσης και στις επιστολές, ημερομηνίας 11.02.2013 και 20.03.2013, που η εφεσίβλητη απέστειλε στην εφεσείουσα, δεν γίνεται αναφορά σε «χειλόφωνο». Υπενθυμίζουμε ότι με την επιστολή ημερομηνίας 11.02.2013, η εφεσίβλητη πληροφόρησε την εφεσείουσα ότι εξεταζόταν εναντίον της παράπονο και την καλούσε να υποβάλει γραπτώς τις θέσεις της ενώ με την επιστολή ημερομηνίας 20.03.2013 της κοινοποίησε την απόφαση της και την κάλεσε, εάν επιθυμούσε, «να τοποθετηθεί», πριν την επιβολή κυρώσεων. Η αναφορά σε «χειλόφωνο» έγινε για πρώτη φορά κατά την επιβολή της κύρωσης.

Υπενθυμίζουμε δε ότι η εφεσίβλητη στην απόφαση της, με την οποία έκρινε την ευθύνη της εφεσείουσας με βάση τον **Κανονισμό 21(4)**, στηρίχθηκε στο «*delay unit*», αργότερα όμως κατά την επιβολή ποινής, ανακάλεσε το πόρισμα της και αντικατέστησε από μόνη της το «*delay unit*» με το «*χειλόφωνο*», για λόγους που παρέμειναν αδιευκρίνιστοι και οι οποίοι δεν δικαιολογούνται από το περιεχόμενο του διοικητικού φακέλου.

Αποτελεί επίσης αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι δεν δόθηκε η ευκαιρία στην εφεσείουσα να προβεί σε παραστάσεις, κατά πόσο η χρήση του συγκεκριμένου οργάνου, ήτοι του «*χειλόφωνου*», θα μπορούσε να αποτρέψει τη μετάδοση ή να μειώσει την ένταση εξωτερικών ήχων, στη συγκεκριμένη περίπτωση των ύβρεων.

Κατά πόσο η πιο πάνω παράλειψη επηρεάζει τα δικαιώματα της εφεσείουσας, όπως αυτά κατοχυρώνονται από τις αρχές της φυσικής δικαιοσύνης, το Σύνταγμα και τη Σύμβαση κρίνεται από τα ιδιαίτερα γεγονότα της υπόθεσης, τις πρόνοιες του Νόμου και των Κανονισμών που ρυθμίζουν το συγκεκριμένο θέμα.

Λαμβάνοντας υπόψη τη φύση της διαδικασίας, τις πρόνοιες της Κ.Δ.Π. 10/2000, των κυρώσεων και των προστίμων που η εφεσίβλητη είχε εξουσία να επιβάλει στην εφεσείουσα, καταλήγουμε ότι η πιο πάνω παράλειψη της εφεσίβλητης συνιστά παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης και του θεμελιακού δικαιώματος της εφεσείουσας να έχει την ευκαιρία να παρουσιάσει την υπεράσπισή της.

Η έφεση, για τους λόγους που εξηγήσαμε ανωτέρω γίνεται δεκτή. Συνακόλουθα, η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται, όπως και η διαταγή για τα πρωτόδικα έξοδα. Η επίδικη πράξη ακυρώνεται. Επιδικάζονται έξοδα €3.500, πλέον Φ.Π.Α. προς όφελος της εφεσείουσας, περιλαμβανομένων των πρωτόδικων εξόδων.

Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

Τ. ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.